

KONCZ ISTVÁN VERSEI

A HEGY, NÉHÁNY VONATKOZÁSBAN

HEGY ÉS A VONAT

Milyen titok ivódott
fanyar illatok közé a
csenevész erdőnek?

Egyedül vagyok. Ujjongó biztonság
a népes csend is. És elérhető az égbolt.
Megérkeztem.

Ott lenn, a síneken,
kivilágított vonatokban, az emberiség
kanyarog. Bolyong.

HEGY ÉS A KÍGYÓ

A kövek közt Jéhova vackol.

Egyedül vagyok. Hiszékeny történelem
nem leplezheti le koromat.
Ha hal, bennem hal, a megmondandó,
a felhők felett.

A kövek közt, ha élni akarok,
a kígyókra ügyelek.

HEGY ÉS A LÁNY

A táj, mindig tökéletes.
Hát gyakran számonkérem
magamtól a tájat.

Egyedül vagyok. És a létrázó
végtelen legelők.

A hegy titka megbútt
egy kis pásztorlány nevetése mögött.

1962, Solunska Glava — Lisac

IDILL

Szívesen hallgatok, —
finomlábú, nagy, lomha pókok közt...
Friss harmat-szenvedély
a kenyér-testű
fűszer-testű

képzélet. Álarcos lepkék seregei
bonyolult rendszerben, évszakkal
díszítik bennem a békét.

Hívságos alku őrzője vagyok;
túlméretezett csend ez a szem...
Máknosyos illat-szibillák táncolnak, — a pucér jövő,
vibráló kör — körök urai a felületnek.
Ami kincs, elmondhatatlan,
kezemet, számam eladtam, csörgő
ünnepi rongy egyetlen díszem, a haj.

Trágár példázat: tört, üvegváza
vágyakozása szentebb (méltó halál
gondja); előttem, színükről ismerem,
az idegen város és a történelem
teret ad a súlyos horizontnak.

Folytatom a léha várakozást,
(bitang szólamok gyűrűje szövvényes
magyarázatok közt egybe),
sebhelyes órák számúzték így, valamilyen
igazság nevében, lelkiismeret-szigetre,
bennem, a verset.

1960—1961, Beograd

FÉLELEM ÉS MENEKÜLÉS

A stobi romoknál
Itt rejtőzik hát a gyilkos?

Láttam gránitba faragva nevüket, —
idegen patrícius. Róma üldöztette.
Barbár kalmárokat a piactéren
poéta dicsér, cinkos versekkel...
— Vándorom, jól gondold meg! Vége!

Vége? Hova menekülhet a képzelet, —
a Krivolak hegyei csengenek,
tisztá ég ügyel a vezető meséjére?

Mért hagytad el Rómádat, vándorom?
(Kérlelhetetlen auspicium tarsolyomban,
ujjaimban reszketés és a rabszolgalány
simogatása egyre ernyedő dalomon.)

Ködöl az eső, csupasz kőfalak közt
így hagyom bekötni szemeimet és
tudomásul veszem, — ékes horrendum carmen
utamon, a közelgő
ítéletet.

A stobi romoknál, Gracko közelében, 1962-ben

PELAGÓNIAI BOR

Beért borával rám köszönt,
lám harcos őszök buzgó,
szerelemre-hívó szava;
dércsípte lankákkal tárulkozó,
izgató illatú Pelagónia.

Ovče polje, Milinótól délre, 1962-ben